

Жалба, подадена на 12 декември 2008 г. от Agrar-Invest-Tatschl GmbH срещу Решение на Първоинстанционния съд (осми състав) от 8 октомври 2008 г. по дело T-51/07, Agrar-Invest-Tatschl GmbH/Комисия на Европейските общности

(Дело C-552/08 P)

(2009/C 55/16)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Agrar-Invest-Tatschl GmbH (представители: U. Schrömbges и O. Wenzlaff, Rechtsanwälte)

Друга страна в производството: Комисия на Европейските общности

Искания на жалбоподателя

- да се отмени обжалваното решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности, постановено на 8 октомври 2008 г. по дело T-51/07, Agrar-Invest-Tatschl GmbH/Комисия;
- в съответствие с първото искане в жалбата от 22 февруари 2007 г. по дело T-51/07 в производството пред Първоинстанционния съд на Европейските общности, да се отмени член 1, параграф 2 и член 1, параграф 3 от Решение C(2006) 5789 окончателен (REC 05/05) на Европейската комисия от 4 декември 2006 г.

Правни основания и основни доводи

Настоящата жалба е насочена срещу решението на Първоинстанционния съд, с което е отхвърлена жалбата на жалбоподателя срещу Решение C (2006) 5789 окончателен на Комисията от 4 декември 2006 година за последващото вземане под отчет на дължимите от жалбоподателя вносни сборове за вноса на захар с произход от Хърватия.

Като основание за отхвърлянето на жалбата на жалбоподателя Първоинстанционният съд изтъква липсата на добросъвестност, едно от четирите кумулативни изисквания, които следва да бъдат налице, за да не се извършва последващо вземане под отчет на вносни сборове. Според Първоинстанционния съд съгласно член 220, параграф 2, буква б), пета алинея от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (наричан по-нататък „Митнически кодекс“) длъжникът не може да твърди, че е добросъвестен, ако както в настоящия случай Комисията е публикувала в Официален вестник становище до вносителите, в което посочва, че съществуват основателни съмнения по отношение на доброто прилагане на преференциалния режим от страната-бенефициер. Пак според Първоинстанционния съд не е от основно значение фактът, че жалбоподателят е бил добросъвестен по отношение на последващото потвърждаване на автентичния и точен характер на сертификатите за произход, тъй като при извършване на вноса той при всички случаи не е бил добросъвестен.

Жалбоподателят основава жалбата си с неправилно тълкуване от Първоинстанционния съд на член 220, параграф 2, буква б), пета алинея от Митническият кодекс. Тълкуването на Първоинстанционния съд било неправилно от правна гледна точка, доколкото според Първоинстанционния съд публикуваното от Комисията в Официален вестник становище за съмнението по отношение на доброто прилагане на преференциалния режим от страната-бенефициер имало за последица изключване на добросъвестността дори тогава, когато, както в настоящия случай, въпросните сертификати, издадени с цел гарантиране на преференциално третиране, са били предмет на процедура по проверка след публикуване на предупредителното становище, с която е потвърден автентичният и точен характер на сертификатите.

Първоинстанционният съд не признал обстоятелството, че действието на последиците на предупредителното становище, установени в член 220, параграф 2, буква б), пета алинея от Митническият кодекс, е ограничено от принципа за признаване на решенията на митническите органи на трети страни в рамките на система за административно сътрудничество. Въпросната разпоредба от Митническият кодекс съдържа законова фикция за недобросъвестност, която била оборима, и по-конкретно в настоящия случай, именно с провеждането на процедура по проверка. Ето защо добросъвестността на жалбоподателя зависела не от надлежното издаване на въпросните сертификати за движение от хърватските митнически органи, а от надлежната проверка на тези сертификати за движение на стоки от митническите органи предвид съмнението относно тяхното надлежно издаване, изразено от Комисията в публикуваното от нея предупредително становище.

Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) на 17 декември 2008 г. — Portakabin Limited и Portakabin BV/Primakabin BV

(Дело C-558/08)

(2009/C 55/17)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия)

Страни в главното производство

Жалбоподател: Portakabin Limited и Portakabin BV

Ответник: Primakabin BV

Преюдициални въпроси

1. а) Налице ли е използване от страна на автора на рекламата на регистрираната марка по смисъла на член 5, параграф 1, буква а) от Директива 89/104/ЕИО ⁽¹⁾, ако търговец, който пуска в продажба определени стоки или услуги (наричан по-нататък „автор на рекламата“) използва възможността да регистрира пред доставчик на Интернет търсачка adword [При рекламиране по Интернет съществува възможност за използване срещу заплащане в търсачки като Google на определени ключови думи, наречени adwords. При въвеждането в търсачка на такъв adword се появява връзка към уебсайта на автора на рекламата било в списъка на намерените страници, било под формата на реклама на страницата с намерени резултати, със заглавие „платени връзки“], който е идентичен с марка, регистрирана от друг оператор (наричан по-нататък „притежателят на марката“) за подобни стоки или услуги, като този регистриран adword — без това да се вижда от ползвателя на търсачката — има за последица това, че ползвателят на Интернет, който въведе тази дума, намира в списъка с резултати връзка към уебсайта на автора на рекламата?
- б) Съществува ли разлика в това отношение дали тази връзка се появява:
- в общия списък на намерените страници, или
  - в рекламен сектор, обявен като такъв?
- в) Съществува ли освен това разлика според това дали:
- дори при препратка към връзка, която се появява на уебсайта на доставчика на търсачката, авторът на рекламата действително предлага стоки и услуги, идентични на стоките и услугите, за които е регистрирана марката, или
  - всъщност авторът на рекламата предлага стоки и услуги, идентични на стоките и услугите, за които е регистрирана марката, на свой собствен уебсайт, към който може да бъде препратен ползвателят на Интернет (споменат във въпрос 1, буква а), ако той „кликне“ върху връзката със страницата на доставчика на търсачката („hyperlinking“)?
2. При положителен отговор на въпрос 1, могат ли разпоредбите на член 6 от директивата и по-конкретно разпоредбите на параграф 1, букви б) и в) от нея да означават, че притежателят на марката не може да забрани посоченото във въпрос 1 използване и ако случаят е такъв, то при какви обстоятелства?
3. При положителен отговор на въпрос 1, прилага ли се член 7 от директивата, когато офертата на автора на рекламата, посочена във въпрос 1, се отнася до стоки, които се пускат в продажба в Общността от притежателя на марката, споменат във въпрос 1 или с негово съгласие?
4. Важат ли отговорите на предходните въпроси и за adwords, споменати във въпрос 1, регистрирани от автора на рекламата, когато марката е възпроизведена съзнателно с малки правописни грешки, така че възможностите за търсене от потребителите, ползващи Интернет, да бъдат по-ефективни, имайки предвид, че на уебсайта на автора на рекламата марката е възпроизведена правилно?

5. Ако и доколкото отговорите на предходните въпроси означават, че марката не е предмет на използване по смисъла на член 5, параграф 1 от директивата, могат ли държавите-членки просто да предоставят по отношение на adwords като разглежданите по настоящия спор закрила — на основание на член 5, параграф 5 от директивата, съгласно приложимите в тези държави-членки разпоредби относно закрилата срещу използването на знак за цели, различни от тази за разграничаване на стоки или услуги — срещу използването на този знак, което според преценката на съдилищата на тези държави-членки води до извличането без основателна причина на несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или от добрата репутация на марката или до увреждането им или по отношение на националните съдии трябва да се прилагат ограниченията на общностното право, свързани с отговорите на предходните въпроси?

⁽¹⁾ Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките (ОВ L 40, 1989 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92).

Иск, предявен на 17 декември 2008 г. — Комисия на Европейските общности/Кралство Испания

(Дело С-560/08)

(2009/С 55/18)

Език на производството: испански

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: S. Pardo Quintillán, D. Recchia и J.-B. Laignelot)

Ответник: Кралство Испания

Искания на ищеца

- Да се установи, че Кралство Испания не е изпълнило задълженията си
  - по член 2, параграф 1, член 3, член 4, параграфи 1 или 2, в зависимост от случая, и член 5 от Директива 85/337/ЕИО ⁽¹⁾ на Съвета от 27 юни 1985 година относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда, що се отнася до отделните проекти за удвояване и/или благоустрояване на път М-501, съответстващи на траншове 1, 2 и 4; по член 6, параграф 2 и член 8 от Директива 85/337/ЕИО, що се отнася до отделните проекти за удвояване и/или благоустрояване на път М-501, съответстващи на траншове 2 и 4, и по член 9 от Директива 85/337/ЕИО, що се отнася до отделните проекти за удвояване и/или благоустрояване на път М-501, съответстващи на траншове 1, 2 и 4;